

## ELS CRISTIANS I LA COMPETITIVITAT

### La naturalesa de la competitivitat

Competir es pot entendre com “**l'esforç per aconseguir allò que un altre també aspira**”. La competitivitat podríem dir que és una capacitat innata dels éssers humans amb un fort component cultural.

A Occident, la creença en el progrés associat a les idees i valors de l'economia de mercat ha potenciat la **competitivitat** com el motor de l'evolució de la humanitat: “*hi ha la certesa que la humanitat va cap a una millora de la seva condició moral i material i que un futur radiant es troba a l'horitzó*”<sup>1</sup>. També en la nostra societat s'extén el mite que “*un egoisme estimulat per la competitivitat en el mercat és l'únic altruisme segur i viable*”<sup>2</sup> (H. Assmann), malgrat els “efectes colaterals”: dos terços de la humanitat no compartiria aquesta visió.

Si ens parem a pensar críticament sobre la competitivitat, podríem dir que:

Per una banda, la competitivitat és una capacitat positiva i interessant quan l'esforç s'orienta a: aconseguir una **existència millor**, a **progressar** moralment i material, a desenvolupar l'interès per les altres persones. També quan aspira a fer possible un món que expressi els grans valors ètics: llibertat, fraternitat, igualtat, justícia, solidaritat...

D'altra banda, la competitivitat es presenta com una capacitat negativa quan es fonamenta en la llei del més fort, en actituds i criteris individualistes i materialistes, en l'egoisme personal al marge del grup o enfrontat a ell, en la inclinació per tenir i tenir cada vegada més, en ser el millor, en superar als altres, en els anhels de triomf personal... “*El fet és que quan actuem per satisfer els nostres desigs immediats sense tenir en compte als altres destruïm la possibilitat d'atènyer qualsevol felicitat duradora*”<sup>3</sup> (Dalai Lama).

### Competir per una Vida Nova que Déu ha revelat per mitjà de Jesucrist

La vida cristiana també exigeix “competir”, per ser més bons, més responsables, per estimar més, per poder creure més en Déu i en Jesús (Cfr Mt 25, 14-30: Paràbola dels talents). Els cristians hem d'aspirar a viure una **Vida Nova**, més profunda, més plena, això implica estar disposats a **renunciar** a sentir-nos superiors als altres, als comportaments i criteris materialistes, a la inhibició davant la injustícia i necessitats de les persones i institucions. Aquestes renúncies tenen sentit en funció de la nostra fe en:

- **Déu Pare** i el seu Amor incondicional que ens ha fet fills seus i ha creat la Humanitat perquè sigui comunió fraterna de felicitat i vida ja a la Terra.
- **Jesús** que és “el camí, la veritat i la vida” (Jn 14, 5-6) tenim la convicció de que val la pena seguir Crist fins a desviure's pels altres (Lc 10, 25-37. El Bon Samarità).
- **l'Esperit Sant**, Deixant-nos portar per Ell, demanant que Ell operi en nosaltres (Cfr. Rm 8, 1-35): l'esperit de servei, de solidaritat,...

Pel que fa al compromís dels cristians perquè aquest món sigui més humà i més fraternal, val a dir que “*El missatge cristià, que certament és un missatge de fraternitat i d'amor, només parla d'un amor personal, que compromet cada persona respecte a les altres. Si la humanitat es veu transformada, millor! Però aquest no és el primer objectiu que es persegueix. Cosa que no impedeix, d'altra banda, que els cristians es comprometin activament en la marxa i els afers d'aquest món*”<sup>4</sup> (Jean Delomeau).

La Mare Teresa tenia el costum de dir: “*No cerco transformar la humanitat en general sinó estimar cada ésser humà que conegui en particular*”

Tantmateix, “*no està escrit que la humanitat anirà millorant*”, a mesura que avança la història no es multipliquen solament les realitzacions bones sinó també les dolentes, el blat i el jull creixeran junts fins el final de la història (Mt 13 24-35).

Els cristians sabem cap on anem, si confiem plenament amb Déu perquè ens condueixi a bon port, malgrat les afliccions que sorgeixen i, de vegades, l'absurditat aparent de la situació.

### Algunes frases:

**“Veig que sóc capaç de voler el bé, però no de fer-lo: no faig el bé que voldria, sino el mal que no voldria”** (Rm 7,18)

**“La natura pot satisfer totes les necessitats de la humanitat, però no pas la seva cobdícia”** (M.M. Gandhi)

**“On tens el tresor, hi tindràs el cor”** (Mt 6,21)

**“Si algú vol ser el primer que es faci el darrer de tots i el servidor de tots”** (Mc 9,35)

**“Qui vulgui salvar la vida la perdrà, però el que la perdi per a mi i per l'Evangeli la trobarà”** (Mt 16,25)

### Preguntes per el diàleg:

Malgrat els beneficis del progrés material, hi ha molt de sofriment psicològic i emocional, a què creus que és degut? Com encaixa el meu estil de vida i de treball amb aquest model basat en la competitivitat? Quin fruit en treiem d'aquesta vida?”

És possible harmonitzar les nostres aspiracions amb les dels altres? Com? Quines renúncies i sacrificis estic disposat a fer? Intueixes alguna millor manera de viure?

**Pregària: Is 58, 6-11**